

Zes graven

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw
Wreed spel
Verloren meisjes
Schijndood
Bloedlijn
Dolende zielen
Vermoorde onschuld
Verborgen waarheid
Laatste belofte
Vergeeten verleden
Kinderspel
Dodelijke macht
Smeekbede
Verdraaide waarheid
Gestolen
Zes graven

Angela Marsons

Zes graven

Een geheim. Vier lijken. Zes graven.
Wie is de volgende?

Vertaald door Wilma Paalman

ISBN 978-90-492-1222-3

ISBN 978-94-023-3017-5 (e-book)

ISBN 978-90-492-1310-7 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Six Graves*

Vertaling: Wilma Paalman

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © ArcAngel

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 Angela Marsons

Angela Marsons has asserted her right to be identified as the author of this work.

First published in the English language in 2022 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek is opgedragen aan de heer Derek Church.

Een tijdje geleden heeft deze geweldige man via Facebook contact met me opgenomen om me te vragen ‘tempo te maken met de volgende Kim Stone’, voordat hij het loodje legt.

Derek – 93 jaar en naar eigen zeggen mijn oudste lezer – heeft het op zich genomen me dagelijks een grap te sturen, om me elke werkdag weer op gang te helpen.

Derek, je bent legendarisch!

Proloog

Bryant keek weg van het gat in de grond, om zich niet te hoeven voorstellen dat de kist straks in het aardedonker werd neergelaten.

Hij dook nog wat dieper weg in zijn jas. Er waaide een koude wind boven op de heuvel van het Powke Lane Cemetery, waar het kleine groepje rouwenden de komst afwachtte van de kist die voor het laatste stukje van de reis in de lijkwagen werd geplaatst.

Mooi plekje, zeiden mensen altijd over het hoogste punt van de begraafplaats. Het schonk nabestaanden troost als de laatste rustplaats van hun geliefden een prettig uitzicht bood. Voor de doden maakte het niets uit, vermoedde hij.

Hij was zich ervan bewust dat zijn gedachten allerlei onbeduidende zijweggetjes insloegen om maar niet aan het hier-en-nu te hoeven denken.

Deed Stacey dat ook, vroeg hij zich af toen hun blikken elkaar kruisten. Even keken ze elkaar recht aan. In elkaars ogen lazen ze de vraag hoe het zo ver had kunnen komen. Ze waren allebei teamleden van het eerste uur. Het vierde lid van hun oorspronkelijke team hadden ze eerder al moeten begraven, nadat hij op heldhaftige wijze het leven van een jongetje had gered. Bryant was niet verrast om tranen te zien opwellen in de ogen van de agente voordat ze haar blik afwendde. Allebei dachten ze op dit moment ook aan hun oud-collega brigadier Kevin Dawson.

Niet ver bij Stacey vandaan stond Alison Lowe, een gedragsdeskundige die hen bij meerdere zaken had geadviseerd, waarbij ze een sterke band met Stacey had opgebouwd. Met af en toe een zijdelingse blik straalde ze rust en steun uit naar haar beste vriendin.

Bryants ogen verplaatsten zich naar Penn, die er opvallend onverstoorbaar bij stond. Hij was het laatst toegetreden teamlid en in eerste instantie was hij op Bryant overgekomen als een gevoelloze, kouwe kikker die iets vreemd over zich had. Maar in de afgelopen periode had hij hem beter leren kennen en was hij hem ook stukken beter gaan begrijpen. De man was niet zo onfeilbaar als hij eerder had gedacht. Voorafgaand aan de afscheidsdienst had hij Penn apart genomen om hem te verzekeren dat hij niets verknald had tijdens hun recentste zaak.

Zij zou het zo hebben gewild.

Een halve meter bij Penn vandaan stond Woody – hoofdinspecteur Woodward, hun baas. Hij hield zijn armen stijf naast zich en zijn blik strak vooruit. Bryant vroeg af zich welke herinneringen er op dit moment door hem heen gingen.

Zijn blik gleed verder langs de kring van rouwenden. Rechts naast Woody stond Keats, de plaatselijke patholoog, die op zijn beurt werd geflankeerd door dokter A., de Macedonische forensisch antropoloog met wie ze in zo veel zaken hadden samengewerkt. Naast haar stond Mitch, het hoofd van de forensisch-technische dienst, die elke plaats delict aan een onderzoek onderwierp. Een gat van een kleine meter scheidde hem van Ted Morgan, een kinderpsycholoog van in de zeventig inmiddels, die binnen deze kring van naasten niet mocht ontbreken.

En dat was het. Dat waren de mensen die rond het graf waren bijeengekomen.

Het trof Bryant dat ze allemaal los van elkaar waren gaan staan. Er was geen opsplitsing in groepjes. Het was alsof ze zich met gelijkmatige tussenruimtes om het graf hadden verdeeld om zo een beschermende barrière op te werpen.

Hij schudde de gedachte van zich af. Daarvoor was het nu te laat.

De geestelijke sloot het gebed af en deed een stap opzij, waardoor het tijdelijke houten kruis zichtbaar werd. Bryants adem stakte. Het was niet dat hij niet wist waarom ze hier waren of wat er te gebeuren stond, maar zijn hersenen waren er nog niet

klaar voor het zo zwart-op-wit te zien staan. Zijn blik gleed over de data en de woorden die in het hout waren aangebracht.

Zelfs door de tranen in zijn ogen heen kon hij zich niet vergissen in de naam, en opnieuw kwam dezelfde vraag bij hem op: hoe had het in hemelsnaam zo ver kunnen komen?

Dertien dagen eerder

Kims stem werd gesmoord door de doek die losjes voor haar mond was gebonden, maar die ze niet kon wegrukken omdat haar handen met een tiwrap achter haar rug waren vastgesnoerd.

Ze werd woest van wanhoop in haar onmacht om haar team voor gevaar te behoeden.

Het gevaar om op deze manier als laatste te eindigen. Ze spuwde de stoffen prop uit haar mond.

‘Bryant, maak dezelfde knoop als Stacey,’ riep ze. ‘Dan houdt het beter.’

Het roepen leverde haar een strenge blik op van de kortharige, potige Jock, een oud-commando van de SAS die nu als cursus-leider teams leerde om effectiever samen te werken.

‘Laatste waarschuwing, Stone.’ Hij duwde de prop terug in haar mond.

Wat kon het in hemelsnaam voor zin hebben om haar te belletten haar team aan te sturen? Het idee erachter was haar duidelijk – ook zonder hoofd moest het lichaam blijven functioneren – maar ze zag de noodzaak er niet van in.

Een dag geleden, al leek het eerder drie weken, waren ze ’s ochtends hier aangekomen op het kampeerterrein net buiten Hay-on-Wye. Bryant en Stacey waren naar de top van de heuvel gelopen die uitzicht bood op de Black Mountain en de verderop gelegen Brecon Beacons.

Na hen waren nog drie andere politieteams komen opdagen voordat Jock samen met zijn ploegje was verschenen en hun had verteld wat ze dat weekend konden verwachten. Toen iemand van een van de andere teams had gevraagd of er ook kanskaarten waren waarmee je rechtstreeks kon doorstomen naar het eind

van de middag de volgende dag, was het muntje bij haar gevallen: alle vier teams waren hier om te laten zien wat ze waard waren.

Ze had hier niet willen zijn. Ze was erover in discussie gegaan met Woody. Ze had aangevoerd dat haar team hecht genoeg was en geen kampvuur en marshmallows nodig had om een sterkere band te kweken. Ze vormden een goed geolied, samenhangend geheel, en hun resultaten waren daar het sprekende bewijs van.

Woody had gezegd dat ze dan eens scherper moest opletten en had haar vervolgens duidelijk gemaakt dat er niet over te onderhandelen viel.

De rest van haar team had zich verheugd bij het idee van een weekendje weg, buiten slapen en je eigen kostje bij elkaar moeten scharrelen. De werkelijkheid bleek anders: ze werden voorzien van een ultramoderne tent, alle noodzakelijke kookbenodigdheden en genoeg eten in blik om het een heel gezin een week te laten volhouden.

Woody wist niet waarover hij het had, had ze gedacht toen ze het parkeerterrein opreden. Haar team was zo hecht als maar kon.

De eerste activiteit die op het programma had gestaan was een stevige wandeling tegen de Black Mountain op. Van de kameraadschappelijke sfeer tussen de vier teams bleef weinig over nadat Jock had uitgelegd dat er een beloning was voor wie het snelst was en minder prettige gevolgen voor wie het langzaamst was. Elk team had zich toen op zichzelf teruggetrokken. Het team van Kim had als eerste de finish bereikt, met anderhalve minuut voorsprong, waarvoor ze werden beloond met vier slaapzakken.

Vervolgens moesten ze keien stapelen, tot een aangegeven hoogte. Opnieuw eindigden ze als eersten, omdat Bryant niet van opgeven wilde weten. Dankzij Penn waren ze de anderen tien minuten voor bij het ontcijferen van een in code gesteld bericht van de vijand. En gisteravond hadden ze de opdracht gekregen een logisch probleem op te lossen waar ze de hele nacht over mochten nadenken. Stacey had het antwoord gevonden,

nog voordat iemand van een van de andere teams de ogen had geopend.

Elk lid van haar team had zich van zijn of haar beste kant laten zien. Ze hadden uitgeblonken op het gebied waar hun grootste kracht lag – Bryants stabiliteit, Penns statistische manier van denken, en Staceys vermogen om complexe problemen met logica op te lossen.

Precies zoals ze al had verwacht. Maar ze had ook iets gezien wat ze niet had verwacht.

Woody had gelijk.

Er zat iets scheef tussen twee mensen van haar team, iets wat haar eerder niet was opgevallen. Van openlijke vijandschap was niets te merken, en dat was vermoedelijk ook een van de redenen waarom het onzichtbaar was gebleven. Het kwam tot uitdrukking in de vorm van onverschilligheid, afwijzing, een frons, een hoofdschudden, een rollen met de ogen.

Tijdens de dagelijkse gang van zaken – bij het uitpluizen van aanwijzingen en het volgen van sporen – had ze geen oog gehad voor het ongeduld van Bryant jegens Penn. Ze had het laten wegvallen tegen de lange uren die ze maakten, de zieke geesten waarmee ze te maken hadden, de gruwelijke plaatsen delict waarmee ze werden geconfronteerd, en de noodzaak de klus te klaren. Maar hier, losgerukt uit hun vertrouwde doen en laten, was de frustratie op het gezicht van Bryant haar niet ontgaan toen Penn omstandig had verteld hoe hij de code zou gaan ontcijferen. Ze had ook gehoord hoe Bryant Penn afsnauwde toen hij had aangeboden als klankbord te fungeren voor Stacey bij het oplossen van het logische probleem.

Kim had geen enkele keer gezien dat Bryant hem een goedkeurend klopje op de rug gaf wanneer Penn het goed had gedaan. Ze had ze geen enkele keer met z'n tweeën zien lachen om iets wat zij of Stacey had gezegd. Er was niet het geringste spoorje van wederzijdse plagerij tussen hen beiden.

Het ergerde haar mateloos dat haar baas iets had opgemerkt wat haar was ontgaan, en bij elke activiteit koesterde ze opnieuw de hoop dat de mannen nader tot elkaar zouden komen.

Ze waren nu met z'n drieën bezig om aan de oever van een meer, het Llangorse Lake, een vlot te bouwen van vier lege vaten, vier houten planken en een kilometer touw.

Ze kon nauwelijks aanzien hoe haar collega's elk voor zich aan het werk waren, terwijl de drie andere teams doeltreffend met elkaar leken te overleggen en verbinding voor verbinding samen voltooiden.

Haar team zou gaan verliezen.

Voor de tweede keer spuwde ze de mondprop uit.

'Bryant, Penn heeft gelijk. Jouw knoop zal –'

'Oké, team West Mids is gediskwalificeerd,' hoorde ze Jock achter zich roepen.

Kim en haar team draaiden zich om.

Hij was bloedserieus.

'God nog aan toe, ik wilde alleen –'

Jock liep naar haar toe. 'Je wilde ze alleen maar vertellen wat ze moeten doen,' vulde hij aan. 'En dat was nu net niet de bedoeling van deze oefening. Ik heb je één keer het voordeel van de twijfel gegeven, maar je kon het niet laten.'

'Waarom moeten zij gestraft worden voor iets wat ik –'

'Je was gewaarschuwd.'

'Ik wil bezwaar aantekenen,' zei ze bij het zien van de geërgerde gezichten van haar collega's.

'Ga je gang.'

'Bij wie?'

'Bij mij.'

'Alsof ik daar iets aan heb. Jij bent degene die –'

'Bezwaar gehoord en afgewezen. De beslissing blijft van kracht,' zei hij op het moment dat het team uit Cheshire hun vlot te water liet.

'Verdomme,' zei ze.

'Zo beroerd deden ze het niet eens,' zei Jock met een blik op het in de steek gelaten vlot in aanbouw. 'Volgens mij zouden ze als tweede in het water hebben gelegen en als eerste de oversteek hebben gemaakt.' Met zachte stem voegde hij daaraan toe: 'Het Cheshire-team heeft flink wat meer gewicht te verstouwen.'

Hij haalde zijn schouders op. ‘Je had er vertrouwen in moeten hebben dat –’

‘Ik heb honderd procent vertrouwen in mijn team,’ snauwde ze.

Jock liet de schertsende ondertoon varen. ‘Jouw vertrouwen is erop gebaseerd dat ze de dingen op jouw manier doen. Dat is wat anders.’

Ze keek hem pissig aan en hij liep een stukje bij haar weg terwijl haar team hun kant op kwam.

‘Oké, jongens, het spijt me. Ik had me er niet mee moeten bemoeien.’

In de verte klonk een sirene. Hoewel dat thuis in de Black Country een maar al te vertrouwd geluid was, leek het hier tussen de bergen in Wales misplaatst.

‘We hadden het al bijna voor elkaar, baas.’ Bryant veegde zijn handen af aan zijn spijkerbroek.

De sirene klonk dichterbij nu.

‘De knopen zaten allemaal strak,’ vulde Penn aan.

‘Ik wilde gewoon alleen maar dat jullie als eersten in het water lagen.’

Stacey schudde haar hoofd. ‘Maar baas, we waren... Waar komt dat geluid toch in hemelsnaam vandaan?’ Ze draaide zich om naar de weg die langs het meer voerde.

De anderen keken met haar mee en zagen een politieauto met gierende remmen op het parkeerterrein tot stilstand komen.

‘Dat gaat wel wat ver, hoor, Jock. Was een diskwalificatie alleen niet genoeg?’ vroeg Kim toen de cursusleider naast hen kwam staan.

Wie van de andere teams zou iets op zijn kerfstok hebben, vroeg ze zich nieuwsgierig af.

‘Het is er een van ons,’ zei Bryant toen twee politiemensen uitstapten.

‘Krijg nou wat,’ zei Kim toen de twee recht op haar afliepen.

‘Inspecteur Stone, komt u mee, alstublieft?’

Ze richtte zich tot haar team. ‘Is dit een grap, jongens?’

Aan de uitdrukking op hun gezichten kon ze zien dat ze hier niets mee te maken hadden.

De andere politieteams waren ondertussen dichterbij gekomen en keken geïnteresseerd toe.

‘Jock?’

Hij haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd.

‘Mevrouw, we zullen er echt op moeten aandringen dat u –’

‘Dring zo veel aan als je wilt,’ zei ze strijdlustig. ‘Ik ga nergens heen zolang jullie me niet hebben uitgelegd wat er aan de hand is.’

‘Hoofdinspecteur Woodward heeft ons opgedragen, met klem, om u te halen, mevrouw, en mee terug te nemen naar –’

‘Waar is mijn telefoon?’ Ze keek Jock en haar collega’s aan.

‘In het basiskamp,’ antwoordde Jock.

Verdomme. Ze moest Woody spreken om van hem te horen wat er in godsvredesnaam aan de hand was.

‘Roep hem op via je radio,’ droeg ze de grootste van de twee mannelijke politieagenten op – de enige die tot nu toe zijn mond had opengedaan.

‘Mevrouw, ik zou u willen vragen om gewoon mee te werken en in de auto te stappen.’

‘Ik heb je al gezegd dat ik niet...’ Voordat ze haar zin af kon maken pakte de politiemann die het woord voerde haar bij de elleboog beet.

‘Hou je poten thuis.’ Ze trok zich los uit zijn greep. ‘En waag het niet me nog een keer aan te raken.’

De man begon zich zichtbaar ongemakkelijker te voelen. ‘Mevrouw, alstublieft...’

‘Ik weet niet eens wie jullie zijn.’ Ze deed een stap naar achteren.

Hij toonde haar zijn politiepasp. ‘Brigadier Tovey, verbonden aan de mobiele tactische eenheid, en we hebben de opdracht u mee terug te nemen... zo nodig onder dwang.’ Hij reikte opnieuw naar haar elleboog.

‘Baas, ik denk dat je beter gewoon mee kunt gaan,’ zei Bryant, terwijl ze de greep van de man ontweek.

‘Dank je wel voor je steun,’ beet ze hem toe, al wist ze ook niet precies wat ze dan wel van hem verwachtte.

‘Mevrouw, hoofdinspecteur Woodward heeft ons gewaarschuwd dat u niet rustig zou meekomen, maar hij heeft ook gezegd dat hij alles zou uitleggen zodra we u hebben afgeleverd.’

Wat uitleggen, raasde het door haar hoofd terwijl de man haar voor de derde keer wilde vastpakken.

‘Vergeet het maar,’ waarschuwde ze hem.

De andere politieman leek weinig anders te doen dan het uitzicht bewonderen.

Ze zuchtte diep.

‘Oké dan, ik ga mee, maar raak me niet weer aan.’ Ze wendde zich tot haar team. ‘Jongens...’

‘We komen meteen achter je aan, zodra we de spullen hebben ingepakt,’ zei Bryant. ‘We zien elkaar op het bureau.’

Kim liep in de richting van de politieauto en probeerde de situatie te begrijpen. Waarom had Woody haar niet gewoon gebeld? Ze zou de boodschap uiteindelijk heus wel hebben gekregen. Als er een nieuwe zaak was die niet kon wachten had hij ook contact op kunnen nemen met Jock en hem kunnen vragen Kim en haar team onmiddellijk terug naar huis te sturen. Wat kon er in hemelsnaam gebeurd zijn dat een dergelijke spoed rechtvaardigde?

Ze liet zich op de achterbank zakken, terwijl de woordvoerder van de twee achter het stuur plaatsnam.

Zijn zwijgzame collega keek nog een laatste keer om zich heen voordat hij eveneens voorin instapte.

Hij knikte, waarop de woordvoerder de auto startte.

Ze had niet echt op deze tweede politieman gelet. Hij had niet alleen niets tegen haar gezegd, hij had haar in feite genegeerd. Nu ze hem eens beter opnam zag ze wat Bryant al eerder was opgevallen.

De zwijgzame politieman was gewapend.

‘Mag ik nu alstublieft weten, meneer, wat er in godsvredesnaam aan de hand is?’ vroeg Kim nog voordat haar begeleiders de deur achter zich hadden gesloten.

Met zwaailichten en gillende sirenes had de rit vanaf het Welshe platteland terug naar het hart van de Black Country nog geen uur geduurd.

Nadat ook haar zevende poging iets uit haar metgezellen los te krijgen met een ijzige stilte was beantwoord, had ze het opgegeven om iets wijzer te worden voordat ze hun bestemming hadden bereikt. Die bestemming was het kantoor van haar baas en haar begeleiders volgden de instructies van Woody nauwgezet door haar ook precies daar af te leveren.

‘Ga zitten, Stone.’

‘Elke keer zegt u dat, meneer, en elke keer zeg ik dan dat ik liever –’
‘Zitten, zei ik.’

Ze aarzelde slechts een fractie van een seconde voordat ze besloot dat ze maar beter kon doen wat hij zei, om zo snel mogelijk te kunnen overgaan tot waar het écht om ging.

‘U weet dat een van die twee gewapend was?’ Ze gebaarde met haar hoofd naar de deur.

‘Op mijn verzoek.’

‘Met de opdracht om op mij te schieten als ik weigerde in de auto te stappen?’

Er verscheen een zweem van een glimlach om zijn lippen, die ook net zo snel weer was verdwenen.

‘Die politieman was niet gewapend om jou ergens toe te dwingen, maar om jou te beschermen.’

‘Tegen wie of wat? Ik moet degene nog tegen het lijf lopen die een dergelijke mate van –’

‘Symes is ontsnapt.’

‘W-wat?’

‘Hij is op vrije voeten, niet langer veilig achter slot en grendel. Niets wijst erop dat hij jou heeft vergeven. Jij en ik weten allebei dat jouw naam nog altijd bovenaan zijn lijst staat.’

Kim liet zich tegen de rugleuning vallen. Symes was veruit de kwaadaardigste mens met wie ze ooit te maken had gehad. Vergeleken met hem was haar aartsvijand Alexandra Thorne een zachtaardige teddybeer.

Symes werd tot in het diepst van zijn vezels gedreven door woede en haat. Hij gedijde op het toebrengen van pijn.

Enkele jaren geleden hadden hun wegen elkaar gekruist, toen hij betrokken bleek te zijn bij de ontvoering van twee meisjes van negen jaar oud. Als betaling voor alle tijd en moeite die hij in die ontvoering had gestoken eiste hij het recht op om de meisjes naar hartenlust te pijnigen wanneer het geld eenmaal binnen was; in ruil daarvoor zag hij af van zijn deel van het losgeld. Hij was niet seksueel geïnteresseerd in zijn slachtoffers, het ging hem puur om het genot dat hij putte uit het toebrengen van pijn.

Gelukkig hadden Kim en haar team daar een stokje voor kunnen steken en hadden ze de meisjes in veiligheid weten te brengen voordat hij zich op hen had kunnen uitleven. Bij de fysieke confrontatie tussen Kim en Symes was er een stuk glas van een gebroken gloeilamp in zijn oog terechtgekomen, waardoor hij aan één oog blind was geworden.

Hij had haar haar ingrijpen nooit vergeven en zijn behoefte zich te wreken had zich achter de tralies tot een obsessie ontwikkeld. Hij had al eerder een poging ondernomen om te ontsnappen en haar op te sporen, maar dat plan was verijdeld door de acties van een andere psychopaat die had geprobeerd Kim te breken door haar te confronteren met nabootsingen van de meest traumatische gebeurtenissen uit haar verleden. Ze had gedacht dat het daarmee was afgelopen, maar ze had kunnen weten dat de haat die Symes haar toedroeg alleen maar verder was voortgewoekerd.

‘Het schijnt dat hij meteen met een nieuw plan aan de slag is gegaan. Hij heeft alles in het werk gesteld om voor rehabilitatie in aanmerking te komen.’

‘Rehabilitatie is geen optie in het geval van Symes,’ zei Kim.

‘Mee eens, maar de vele uren die hij heeft doorgebracht in het gezelschap van de gevangenispredikant hebben zich uitbetaald toen zijn vrouw twee weken geleden is overleden.’

‘Hoezo “zijn vrouw”?’

‘De vrouw met wie hij negen maanden geleden is getrouwd, in de wetenschap dat ze terminaal ziek was.’

‘Zeg dat het niet waar is.’

Woody schudde zijn hoofd.

Het was voor haar baas ongetwijfeld net zo’n raadsel als voor haar dat zo veel vrouwen zich aangetrokken voelden tot mannen die achter de tralies zaten. Ook met de beste wil van de wereld was Symes niet knap te noemen. Hij was ruim één meter negentig, kaal, en sleepte zo’n honderdvijftig kilo met zich mee. Niet bepaald een goeie partij dus. Al helemaal niet als je daar de gebroken neus en het glazen oog bij optelde. En toch kreeg hij meer brieven van bewonderaars dan enig andere gevangene in Featherstone.

‘Hij is met die vrouw getrouwd omdát hij wist dat ze binnen afzienbare tijd zou doodgaan?’

Woody knikte. ‘De gevangenispredikant en de psycholoog waren beiden van mening dat het bijwonen van de begrafenis de gevangene zou kunnen helpen bij zijn verlatingsangst en zijn diepgewortelde angst voor afwijzing en –’

‘Zit u me nu voor de gek te houden, meneer?’

‘Was dat maar zo, Stone. Maar nee, beiden waren er ten volste van overtuigd dat hij oprecht verdriet had.’

‘Ik kan ze wel gaan vertellen hoe dom dat was, maar dat verandert niets aan het feit dat ze hem hebben laten lopen.’

‘Precies.’

‘Zijn de ouders van Charlie en Amy op de hoogte gebracht?’ vroeg ze. Het pijnigen van die twee meisjes was een niet-ingeloste belofte. Nu waren het tieners, maar dat betekende niet dat

ze veilig waren, want het was niet te voorspellen hoe zijn zieke geest werkte.

‘Dat zijn ze. Ze nemen voorzorgsmaatregelen.’

‘Hoelang is hij nu voortvluchtig?’

‘Vierentwintig uur.’

‘Jezus, dan kan hij inmiddels overal zitten.’

Ook al was hij verweekt door het leven in de gevangenis, hij was en bleef een oud-militair, getraind in overlevingstechnieken.

Ze stond op. Ze had een moment voor zichzelf nodig om te verwerken wat ze zojuist had gehoord.

‘Oké, dan ga ik nu –’

‘Je gaat weer zitten, Stone. We zijn nog lang niet klaar.’

Het begon haar nu te dagen waarom haar terugkeer naar het bureau met zo veel spectaculair gedoe gepaard was gegaan. Ze liet zich weer in de stoel zakken. ‘Ze hebben geen flauw idee waar hij is, of wel?’

Na een korte aarzeling schudde Woody zijn hoofd. ‘Onderweg naar de begraafplaats deed hij alsof hij benauwd werd, waarop ze het busje aan de kant van de weg hebben gezet om eerste hulp te verlenen.’

Het was niet te geloven hoe naïef mensen konden zijn. ‘En toen heeft hij ze allebei overmeesterd?’

‘Een van hen ligt op de intensive care en de ander heeft een zware hersenschudding. Het meeste ervan is vastgelegd op de in het busje geïnstalleerde beveiligingscamera’s, maar natuurlijk niet welke kant hij is op gegaan. Er is een opsporingsbericht verspreid via het nieuws, dus hij zal zich niet lang verborgen kunnen houden.’

Kim keek bedenkelijk. Symes was gewiekst en zou er niet voor terugschrikken om een heel gezin te vermoorden als hem dat een goede maaltijd en een bed om in te slapen opleverde.

Daar op het platteland in Wales – zonder telefoon, zonder televisie, zonder kranten – was deze gebeurtenis volledig langs haar heen gegaan. Ondanks alles was ze blij weer terug te zijn.

‘Oké, meneer, dan ga ik nu –’

‘Ze verwachten hem niet terug, Stone.’

Hij zweeg even om de betekenis van die woorden te laten bezinken. ‘Voordat hij is vertrokken heeft hij al zijn bezittingen aan andere gevangenen weggegeven.’

‘Hij heeft aanvaard dat hij kan omkomen bij wat hij van plan is te gaan doen,’ zei ze.

‘Ik zou zeggen dat hij niet anders verwacht. Er is maar één ding waarvoor hij zo ver zou gaan: zich wreken op jou.’

‘Zo ver dat hij een zelfmoordactie zou ondernemen?’ vroeg ze.

‘Daar lijkt het wel op.’ Hij vouwde zijn handen samen en legde ze voor zich. ‘Je zult een tijdje moeten verdwijnen. Ga logeren bij een familielid.’

‘Heb ik niet.’

‘Bij vrienden.’

‘Daar heb ik er nog minder van.’

‘Bij iemand die het langere tijd met je kan uithouden.’

‘Nee. Sorry. Niemand.’

‘Kom op, Stone. Er moet ergens iemand zijn bij wie je een tijdje kunt onderduiken.’

‘Echt meneer, er is niemand. En zelfs als er iemand was, zou ik niet gaan. Ik heb werk te doen en hij gaat me daar niet van afhouden.’

‘Niemand heeft wat aan je als je dood bent, Stone.’

‘Helemaal waar, meneer, maar ik ben ook nog lang niet van plan om dood te gaan. Ik zal extra voorzichtig zijn. Als het nodig is mag Bryant me zelfs naar huis volgen.’

Op dat moment werd er op de deur geklopt.

‘Moment,’ riep Woody. ‘Je bent ook niet bereid verlof op te nemen totdat hij weer veilig achter slot en grendel zit?’

‘Alleen als u alle criminelen ervan kunt overtuigen tegelijk met mij verlof op te nemen.’

Hij zuchtte diep en schudde zijn hoofd.

‘Ik ben bereid alles te doen wat u zegt dat ik moet doen. Ik zal alle voorzorgsmaatregelen nemen die u maar kunt verzinnen. Ik wil alleen gewoon mijn werk kunnen blijven doen.’

Hij keek haar door samengeknepen ogen met een scheef

hoofd aan. ‘Elke voorzorgsmaatregel die ik maar kan verzinnen?’

‘Ja.’

‘En je doet wat ik je opdraag?’

‘Dat zweer ik.’

‘Op de een of andere manier had ik deze reactie al wel verwacht. Daarom heb ik de vrijheid genomen om alvast wat extra bescherming voor je te regelen.’

‘O.’

‘Kom binnen,’ riep hij in de richting van de deur.

De deur ging open en degene die erachter stond werd zichtbaar.

Kim wierp haar hoofd naar achteren en barstte spontaan in lachen uit.

Kim lachte nog steeds toen Leanne King de deur achter zich dichttrok.

Ze werd zich er al snel van bewust dat niemand met haar meelachte. Als ze al even het idee mocht hebben gehad dat Leanne voor de afleiding was opgetrommeld om het nieuws over Symes verteerbaarder te maken, vervloog die hoop al snel.

‘Dit is een grap, toch?’ vroeg ze aan haar baas terwijl Leanne verder de kamer in liep.

Hij schudde zijn hoofd.

‘U levert me uit aan iemand die een bloedhekel aan me heeft. Goed bedacht. Ze gaat voor mijn huis zo’n knipperende lichtreclame installeren, met wijzende megavinger en al, en dan gaat ze ernaast staan roepen: “Hier moet je zijn. Hier is ze. Neem haar maar te grazen.”’

‘Nee, dat gaat ze niet.’

‘Nou ja, die vinger misschien niet nee, maar –’

‘Ik bedoel dat ze niet buiten zal staan. Ze zal binnen in je huis zijn.’

‘O nee.’

‘Als je je werk wilt blijven doen, heb je geen andere keus.’

‘Wat gaat ze doen dan, op het voeteneinde van mijn bed zitten? Ik word al akelig bij de gedachte.’

‘Ik moet er ook niet aan denken, Stone.’ Leanne keek haar met een ijzige blik aan.

‘Jou is niets gevraagd,’ reageerde Kim. ‘Maar meneer –’

‘Je hebt een logeerkamer, je zult tijdelijk een logee in huis hebben. Meteen op het moment dat Symes weer in bewaring is gesteld, krijg je je huis weer voor jou alleen terug.’

‘Maar ik wil echt niet –’